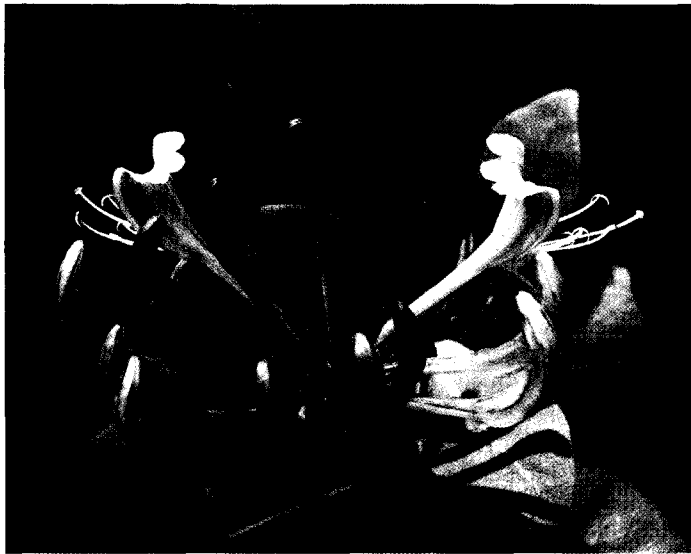

Geen woord van dank

Kamperfoelie

Al voor ik door de klapdeuren ben, ruik ik het. Zij het nog vaag. Kamperfoelie! Een wonderlijke gewaardiging in april. Als ik verder loop wordt het sterker. Het verdringt alle andere geuren en geurtjes die kenmerkend zijn voor deze afdeling in het ziekenhuis. Ik zie verpleegkun-

digen glimlachen en een van hen wijst me kamer 455. 'Ga daar maar eens kijken!' Ik loop de kamer in en zie mevrouw van Ommeren, glunderend en met vochtig haar, in bed zitten. Haar man, net zo glunderend, zit naast haar en houdt haar hand vast. De andere drie patiënten zien het aan en ook zij glimlachen naar me. 'Ruikt lekker hè?'

Ik moet even wennen aan wat ik zie. Mevrouw van Ommeren ligt hier al een paar weken. Een stille vrouw met een bijna nog stillere man. Twee keer per dag is hij bij haar. En dan zwijgen ze samen in een vreemde harmonie. Eergisteren hebben ze gehoord dat de behandelmogelijkheden zijn uitgeput. Een paar weken nog misschien. Ze hebben gehuild. Ze kreeg een kamer alleen aangeboden, maar wilde dat niet. 'Ik ben al stil genoeg van mezelf', zei ze. Vandaag is hij gekomen met een klein flesje in zijn hand: kamperfoelie-olie. En hij heeft het uitgegoten over haar hoofd. Om haar te eren.

'Kent u dat verhaal van Marcus?' vraagt hij. Ik knik. 'Jesus werd voor zijn dood gezalfd door een onbekende vrouw' zegt hij dan. 'Mijn vrouw door haar man.'

Margreet Spoelstra

Ingezonden brief

Het interview van Leon Goertz met Wies Stael-Merkx in De Roerom van december 2010 is mij uit het hart gegrepen! Zeker waar zij het heeft over het feit dat priesters die uittreden geen woord van dank krijgen... Dat heb ik zelf drie jaar geleden ook mogen meemaken. Na ruim 35 jaar met hart en ziel in diverse pastorale settings ge-

werkt te hebben en soms ook onder moeilijke omstandigheden - het opstarten en uitbouwen van een nieuwe parochie bijvoorbeeld is geen sinecure! - kreeg ik een brief van een toenmalige vicaris - zelf ook op een zijspoor gezet. De bisschop was weer eens ziek en de vicaris liet me weten, wat ik allemaal niet meer mocht na mijn huwelijk en waar ik me voortaan aan te houden had. En

inderdaad: geen woord van dank. In dat azijnachtige klimaat verkeert de kerk, ook die van het Bossche bisdom dus. Toen ik daar fatsoenlijk schriftelijk op reageerde en vertelde dat ik het toch wel heel zwak vond om geen woord van dank te lezen, kreeg ik, na nog een keer gevraagd te hebben om een antwoord, te horen dat meneer de vicaris beledigd was!

Macht en nog eens macht en ook ik kan net zoals Wies Stael-Merkx het woord 'liefde' niet meer van enig kerkelijk leider horen. Wat een ongelofelijk hypocriete toestand is er ontstaan. Overigens heb ik in onze stad van één collega iets gehoord na ons huwelijk terwijl iedereen dat toch wist, bijvoorbeeld via het bisdomblad. Van andere collega's in het bisdom trouwens ook niet. En ook als de bekende klokkenluider uit Tilburg weer eens mensen aan het schofferen is of zich een uiterst dubieus oordeel over bisschop Bekkers durft aan te matigen, hoor ik niemand. Durft niemand dat meer? Houden de nog in dienst zijnde pastores hun mond uit angst? Of vinden zij dat het toch allemaal niks meer uithaalt. Malaise allerwegen? Ook te veel of te lang azijn ingeademd?

Van een fanatieke jonge priester kreeg ik te horen dat mijn plaats voortaan in de kerkbank was. Ik mocht in zijn kerk geen kort gedachtenwoord houden tijdens de uitvaart van een veel te jong overleden vrouw, die ik goed kende. Haar intens bedroefde man had mij daarvoor gevraagd. Nee dus. Maar tot voor kort liet deze pastoor regel-

matig een priester, die onlangs ontmaskerd werd vanwege seksueel misbruik, rustig voorgaan in de vieringen... Terwijl hij wel op de hoogte was van het feit dat deze priester niet zuiver op de graat was, want dat heb ik hem laten weten.

En inmiddels constateer ik dat over een heleboel ontwikkelingen in onze kerk zich nauwelijks nog iemand druk maakt. En als ik me dan eens verzet tegen wat er tegenwoordig in onze kerk gebeurt, zoals het weigeren van een uitvaart na euthanasie, dan krijg ik te horen dat ik me niet zo druk moet maken... Gelukkig kan ik het niet laten, zo verbonden voel ik me met mensen die pijn lijden - ik ben niet voor niets ook ziekenhuispastor geweest - en als ik me niet meer druk maak of protesteer, weet mijn lieve vrouw dat het niet goed gaat met mij!

En dan denk ik: zal ik me maar laten uitschrijven, dan hoor ik er niet meer bij? Ik weet het dan even niet meer zo goed. Wil ik nog lid zijn van zo'n kerk? Van een kerk waar je zowat van God losgeraakt bent, als je grote vragen hebt bij een of ander kerkelijk gebod (waarvan er overigens een aantal hard aan revisie of afschaffing toe zijn) of je niet aan andere regels houdt.

Maar als je de kerk en haar bedienaren aanspreekt bijvoorbeeld over seksueel misbruik of over discriminatie van onder andere homoseksuele, lieve medemensen, dan is de kerk ineens ook maar mensenwerk. Ja, ja... Ik denk niet dat Jezus dit allemaal zo bedoeld heeft. Maar het beleid is wel duidelijk: de kerk zal nog een paar echte leden overhouden (en geen meelopers, wie of wat dat dan ook mogen zijn), gelovigen die blindelings en het verstand op nul, hun gevoelens weggewerkt, achter met name veel jonge priesters aanlopen. Priesters die niet in een verkeerd lichaam geboren zijn, denk ik, maar wel in de verkeerde tijd. Met opvattingen van, pakweg, honderd jaar geleden. Alsof de tijd heeft stilgestaan... En de echte discussie wordt angstvallig vermeden. Mogelijk en hopelijk bloedt wat wij nu kerk noemen langzamerhand gewoon dood. Ontstaat er dan misschien ruimte waarin echt iets nieuws kan beginnen? Ik weet het niet, God hopelijk wel. Want Hij/Zij blijft met ons tot aan het einde der tijden. Daar houd ik me dan maar aan vast. Voor De Roerom en alle lezeressen en lezers toch een mooi jaar toegewenst met veel geloof en vertrouwen en als het kan geen azijnlucht. Mede namens mijn vrouw Marianne.

Frans Hendriks